

Zestiende zondag door het jaar A

Wijsheid 12,13.16-19

Rom. 8,26-27

Mt. 13,24-43

Geen perfectie, maar ijver voor het goede

Gelukkig leren wij dank zij gelijkenissen, beeldspraak en verhalen symbolisch kijken naar onze wereld. Zo kunnen wij de uiterlijke, eenvoudige dingen en de mensen zien als de dragers van een geestelijk geheim, als de tekens van een diepere werkelijkheid, als de symbolen van een goddelijke tegenwoordigheid. Wij kijken naar iets kleins en, in plaats van de schamelheid en de onmacht ervan te benadrukken, zien wij erin de kiem van een grote, hoopvolle toekomst. Wij kijken naar een mosterdzaadje, en ontwaren reeds een grote boom. Wij kijken naar gist, en smaken reeds het lekkere, gerezen brood. Wij kijken naar een kind, en bespeuren reeds een talentvolle volwassene. Zulk een levenshouding gaat uit van het fundamenteel geloof dat in onze wereld en in het hart van elke mens de kiem van een goede toekomst aanwezig is. God heeft het zaad van Zijn goedheid ruim uitgezaaid in onze wereld. En toch kunnen wij niet ontkennen, dat er ook onkruid tussen de tarwe te vinden is.

En dan herkennen wij ons misschien wel in de reactie van die slechte knechten van de zaaier, die dat kwade onkruid maar ineens radicaal wilden uittrekken. Eigenaardig, hoe wij, in sommige perioden van ons leven, - zoals trouwens in de geschiedenis van de Kerk - soms zo'n drang voelen opkomen naar zuivere volmaaktheid en daarbij denken dat wij de superieure kennis zouden bezitten om precies te onderscheiden wat goed en wat kwaad is. Vrij vlug komt daarbij dan een misplaatste ergernis over Gods geduld, die blijkbaar wél toelaat dat goed en kwaad in ons leven en onze wereld zo vermengd blijven met elkaar. Wij gaan in onze verwaandheid denken dat onze radicale machtsingreep positief effect zal hebben. Maar het evangelie van vandaag leert ons dat de wijsheid van onze God ons tot de tegenovergestelde houding uitnodigt. God heeft zoveel geduld met ons en met de anderen dat Hij "het onkruid en de tarwe samen laat opgroeien tot de oogst".

Het ideaal van de zuivere volmaaktheid maakt teveel slachtoffers. De realiteit van ons mensenleven, waar goed en kwaad niet zo scherp wit-zwart afgetekend zijn, vraagt dat wij de dagelijkse onvolmaaktheden leren aanvaarden: die van onszelf en die van anderen. Is deze houding dan geen capitulatie tegenover het kwaad? Neen, zegt het evangelie ons vandaag, integendeel. Het is een houding van sterk geloof om nu, op dit moment, geen lichtvaardige veroordeling uit te spreken over het kwade, maar met groot vertrouwen onze energie vooral te blijven steken in het bevorderen van het goede dat er is, ook al blijven de vruchten ervan voorlopig nog onzichtbaar. In de plaats van nu zelf te willen oordelen laten wij de beoordeling over aan onze God waarvan wij geloven dat Hij uiteindelijk, bij de oogsttijd, ten volle onderscheid maakt tussen het goede en het kwade in elke mens, juist om het goede dat de mens deed uiteindelijk de laten zegevieren. Ondertussen leren wij van Hem, enerzijds veel geduld te oefenen en grote mildheid te tonen tegenover de menselijke zwakheid voor het kwaad, anderzijds actief te vertrouwen op, dat wil zeggen krachtig mee te werken met, de groeikracht van het goede dat nu reeds in ons leven is gezaaid. Dat goede is dikwijls nog zo onopvallend, onooglijk misschien, schijnbaar verloren, maar het is uiteindelijk sterker en het overwint. Deze geloofshouding is dus geen capitulatie voor het kwaad, maar een sterk vertrouwen in het goede dat groeit.

Wij zijn gelovigen die, te midden van uiterlijke, menselijke zwakheden, de kiem van Gods goede toekomst durven zien.